

De Komeet

Boek 2

Bewakers van het Fragment

Johan Lubbers

Eerder verschenen van Johan Lubbers:
De Komeet - boek 1 - Doktoren van de Staat
Vergane Glorie

© 2020 Johan Lubbers
© 2020 Zilverbron
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Marijke van Leeuwen
Illustratie: IvaFoto, James Fenn, danielkreissl/shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor
Redactie: Natascha van Limpt

Eerste druk, Oktober 2020

ISBN 978 94 6308 3430
NUR 334

www.zilverbron.com
info@zilverbron.com
Facebook: [zilverbron](https://www.facebook.com/zilverbron)
Twitter: [@Zilverbron](https://twitter.com/Zilverbron)
webshop: www.artbooksshop.com

Zilverbron is een label van uitgeverij Zilverspoor, speciaal opgericht om beginnende auteurs en onconventionele boeken een podium te bieden. Meer informatie over Zilverspoor kunt u vinden op www.zilverspoor.com.

*Voor Erik
Proeflezer, sportmaatje, vriend en broertje
Dank voor alles*

*En ja Erik, het is broertje
Het maakt me niet uit dat je groter bent
Ik ben ouder!*

Hoofdstuk 1

Oswald

‘Goedemiddag, hoe maak je het?’ vroeg de dokter.

‘Goed. Mijn naam is Oswald, inquisiteur van Rhodas.’

De dokter boog lichtjes. ‘Mijn naam is Derek, wat een eer dat je me hier helemaal komt opzoeken. Wat kan ik voor je doen?’

Oswald bestudeerde de dokter nauwkeurig. Hij was een jaar of dertig, was mager en lang, had dun zwart haar en een haviksneus. Net als andere doktoren had hij een blauw gewaad aan. Hij leek vriendelijk en kalm, er was geen spoor van zenuwen te zien.

‘Niets bijzonders. De koning is erg benieuwd hoe de veranderingen bevallen. Daarom reis ik langs de doktoren in de kleinere dorpen en hoor graag hoe het gaat.’

Dat was een leugen, het interesseerde Oswald niet wat Derek van de goedkopere zorg vond. Hij was hier om te onderzoeken of de stijging van het aantal doden in deze regio iets te maken had met deze dokter.

Derek glimlachte breed. ‘Het gaat goed, de mensen zijn er blij mee.’

Oswald rilde expres even van de kou en Derek zei: ‘Wil je anders binnenkomen?’

Oswald knikte bevestigend. Hij liep langs de dokter en ging een kleine praktijk binnen. Er brandde een haardvuur aan één kant van de kamer. Tegen de twee andere wanden stonden kasten en twee tafels vol met

papieren en ingrediënten. In het midden stond een bed waar patiënten op konden liggen. Derek wees naar een comfortabele stoel bij het haardvuur. 'Hier, warm jezelf op, ik heb net thee gezet.'

Oswald ging zitten en nam dankbaar een dampende mok aan. Hoewel hij had gedaan alsof, was de thee welkom. Het was hartje winter. Hij nam een slok van de warme vloeistof en vroeg: 'Hoe ervaar je de nieuwe werkwijze?'

'Over het algemeen goed. Het voelt juist om iedereen te kunnen helpen en niet af te wachten of de patiënt door magie wil worden genezen.'

Oswald knikte. Dat was wat de nieuwe koning had beloofd. Betaalbare zorg voor iedereen. En dat was direct ingevoerd. Tijdens de regeerperiode van de vorige koning kostte het veel geld om van staatsdoktoren gebruik te maken. Het was aan de ene kant een manier van belasting heffen en aan de andere kant een manier om het negatieve sentiment over magiërs bij de bevolking in stand te houden. Mensen vonden doktoren daardoor afzetters en gaven hun de schuld als ze in de schulden kwamen of erger. Oswald had altijd achter dit systeem gestaan. Magiërs moesten nu eenmaal in toom worden gehouden. Als dat niet gebeurde vielen er doden, zoals zijn eigen vrouw zestien jaar geleden.

Hij had afgelopen zomer ook gezien dat magiërs goede dingen deden en stond daarom niet onwillend tegenover de veranderingen. Natuurlijk verliepen die niet zonder slag of stoot, zeker in de grote steden. Daar waren de meeste doktoren magiërs die ook normale geneeswijzen gebruikten. Dat wilde de koning veranderen en dit aan mensen zonder magische krachten overlaten. Nu moesten die alleen nog worden opgeleid.

In de dorpen was het anders, vaak was er geen magiër als dokter aanwezig en was er een reguliere arts

die over de gezondheid van de inwoners waakte. Alleen als die er niet uitkwam werd er om een staatsdokter gevraagd. 'Heb je het niet veel drukker?' vroeg Oswald.

Dat was een veel genoemde klacht. Nu magie goedkoop was, vroegen mensen er vaker om. Derek haalde zijn schouders op. 'Eerst wel. Ik reisde altijd langs de kustdorpen hier in de buurt. Ik merkte dat mensen wilden profiteren van de nieuwe mogelijkheden. Maar het hielp om sommige patiënten te weigeren. Wanneer er geen magie nodig was, verwees ik ze terug naar hun dokter. En toch gebruik ik nu meer magie dan eerst en heb ik meer patiënten. Gelukkig heb ik minder administratie en een assistent in opleiding die voor de inwoners zorgt wanneer ik er niet ben.'

'Want je woont hier?'

'Ja, dat klopt.'

'En voel je je veilig ondanks de verminderde bewaking?'

'Ja. Ik heb nu nauwelijks geld meer in huis dus het is niet meer nodig om een soldaat in de praktijk te hebben.'

Oswald knikte. De nieuwe gezondheidszorg kostte de staat veel geld. Alle inkomsten waren verdwenen, wat de mensen betaalden ging naar de doktoren zelf. Het was daardoor begrijpelijk dat de koning op een manier moest bezuinigen. Hij wilde de belastingen niet sterk verhogen en had ervoor gekozen om de bewaking van magiërs af te schaffen. Dat was waar Oswald zich het meest zorgen om maakte. Hij begreep dat het veel manuren scheelde, maar nu konden magiërs ongestoord hun gang gaan. Dat zorgde ervoor dat de inquisitie het druk had. Niet alleen viel ongeoorloofd gebruik van magie minder op, ook corruptie en de kwaliteit van het genezen waren zaken die op de achtergrond verdwenen. En dit laatste was bij deze

dokter mogelijk een probleem.

‘Dat is fijn om te horen. Heb je verder nog opmerkingen of vragen?’

‘Nee, eigenlijk niet.’

‘Mag ik dan je administratie inkijken?’

‘Ehm, ja natuurlijk.’

Derek stond op en bracht een groot boek. Oswald opende het en bladerde erdoor terwijl hij zijn thee dronk. Het boek gaf geen nieuwe informatie. Dat had hij ook niet verwacht. Er was twee weken geleden een klacht binnengekomen over Derek, dat hij schuldig zou zijn aan de dood van een patiënt. Oswald had daarom de administratie al lang ingekeken. Die werd nog steeds opgestuurd naar de hoofdstad en dat kwam in dit geval goed uit. Een week geleden was hij vertrokken uit Wavelingen en langs enkele kustdorpen gereden om te praten met de nabestaanden. Hij hoorde steeds hetzelfde verhaal. Iemand was ziek geworden en Derek had de patiënt geprobeerd te genezen. Jammer genoeg was de patiënt steeds overleden terwijl Derek met de genezing bezig was. Dat was wat Oswald sterk het gevoel gaf dat er iets meer aan de hand was. Alle vier de patiënten waren tijdens de behandeling gestorven. Nu was het de vraag waar de plotselinge onkunde vandaan kwam.

‘Wat jammer dat je niet iedereen hebt kunnen genezen,’ merkte Oswald terloops op.

Derek keek mee over zijn schouder en Oswald wees twee namen van overleden patiënten aan. Derek zuchtte. ‘Ik weet niet hoe het is in de grote stad, maar hier hebben mensen het zwaar gehad. De zomer was warm en vooral droog. Er was minder oogst dan normaal. Natuurlijk vangen we hier veel vis, toch zijn de mensen ondervoed en ik ben bang dat dit zijn invloed heeft.’

Het was een goed excuus. Toch geloofde Oswald

het niet. Volgens de nabestaanden waren de patiënten niet ernstig ziek geweest. Het waren allemaal jonge vrouwen die sterker waren dan de gemiddelde persoon. Hij moest meer te weten komen, maar wilde Derek nu niet uithoren of testen. Eerst wilde hij nog wat rondvragen. 'Daar heb je gelijk in,' zei hij daarom, voordat hij opstond. 'Dank je wel voor de informatie. Ik overnacht vandaag in het dorp. Heb je morgen gezinnen op het programma staan?'

'Ja, een kind heeft brandwonden opgelopen. Die ga ik morgen om tien uur 's ochtends behandelen.'

'Dan kom ik langs om mee te kijken met de procedure.'

'Natuurlijk. Je bent altijd welkom.'

De dokter liep met Oswald mee en deed de deur voor hem open. Ze schudden elkaar de hand en Oswald stapte de praktijk uit. Hij liep direct naar de lokale herberg waar hij eerder zijn paard had achtergelaten en een kamer voor de nacht had gereserveerd. Daar bestelde hij een portie vissoep en brood. In gedachten verzonken at hij zijn avondeten op. Vier patiënten binnen een korte tijd dood op de operatietafel, dat was veel. Derek deed iets verkeerd. En zijn antwoorden waren net iets te netjes. De magiër leek weinig onder de indruk van de sterfgevallen. Terwijl hij aangeslagen zou moeten zijn, juist omdat zijn overleden patiënten nog jong waren. Derek verzweeg een deel van het verhaal. Oswald moest zo snel mogelijk uitvinden wat dat was. Als hij het morgen niet kon ontdekken tijdens de operatie, zou hij Derek een opfriscursus laten volgen. Of een andere dokter het tijdelijk laten overnemen. Beide opties waren niet optimaal en dus hoopte Oswald dat dat niet nodig was.

Na het eten bestelde hij een pint bier en sprak een tijd met de inwoners van het dorp. Het bleek wederom hoe blij mensen waren dat ze voor een paar muntstuk-

ken konden worden genezen. De koning had zichzelf mateloos populair gemaakt bij de bevolking, maar Oswald vroeg zich af hoe lang dit goed kon gaan. Wat als de schatkist leeg was? Wat als magiërs oude gewoontes zouden oppakken en hun krachten voor minder goede zaken zouden gebruiken? Het was een kwestie van tijd en Oswald bleef op zijn hoede.

Oswald vroeg de dorpingen ook wat ze van Derek als dokter vonden en alle inwoners waren tevreden over zijn genezingen. Hij leek een dokter die zijn vak goed beheerste. Op een gegeven moment sprak hij met een oude vrouw die benieuwd was of Oswald hier was om Derek te helpen.

‘Waarom vraag je dat?’

‘Hij kon de beëindiging van zijn relatie met zijn vriendin Nina moeilijk verkroppen.’

‘Daar zou iedereen moeite mee hebben als je je vriendin in bed met een ander vindt,’ zei een man iets verderop aan de bar.

Oswald richtte zich tot de man. ‘Wanneer was dit?’

‘Zo’n vier weken geleden.’

‘Luister niet naar hem,’ zei de oudere vrouw. ‘Hij weet niet waar hij het over heeft.’

‘Jawel, mijn vrouw is een goede vriendin van haar. Nina vertelde haar dat hij kwaad was geworden, razend zelfs. Dat zou ik ook zijn als mijn vrouw met een rondreizende muzikant aanpapt. Allemaal gladde praatjes, maar geen echte vent.’

‘Hoe kwaad was hij?’ vroeg Oswald.

De man schoof dichterbij hen toe. ‘Hij dreigde beiden te vermoorden. Ze konden net op tijd wegkomen.’

‘Dat zou Derek nooit doen,’ zei de vrouw.

‘Nee, natuurlijk niet. Maar ik zou het hem niet kwalijk nemen als hij die muzikant eens een flinke klap zou verkopen.’

‘Waar is Nina nu?’ vroeg Oswald.

‘Derek heeft haar het huis uitgezet. Ze woont weer bij haar ouders.’

‘En waar is dat?’

‘Het rode huis tegenover de bakker.’

Oswald stond op, legde een bronsstuk op de toonbank en schoof die naar de man toe. ‘Dank je wel. Hier, neem er nog eentje op mijn rekening.’

De man lichtte op en bestelde nog een pint bier. Oswald groette de oudere vrouw en liep de herberg uit. Hij moest een paar keer rondvragen en stond na een minuut of tien voor het rode huis. Hij klopte aan en de deur ging op een kier open. ‘Wie is daar?’

‘Mijn naam is Oswald, inquisiteur van Rhodas. Ik ben op zoek naar Nina.’

De deur ging krakend open en in de opening stond een vrouw van Dereks leeftijd. Ze had een nachtjapon aan en zag er vermoeid uit. Ze had dikke wallen onder haar ogen en keek zenuwachtig langs Oswald de straat in. ‘Ik ben Nina,’ zei ze.

‘Ik ben hier voor Derek, ik begrijp dat jij zijn partner bent geweest. Heb je even voor me?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Je moet hem niet geloven! Wat hij je ook heeft verteld, het is niet waar!’

Oswald spreidde zijn handen. ‘Rustig, Nina. Ik ben niet door Derek gestuurd. Ik heb juist vragen over hem.’

Ze zuchtte en een kleine glimlach was op haar gezicht te zien. ‘Dan heb ik alle tijd voor je.’ Ze keek naar achteren. ‘Mijn ouders zijn thuis. Wil je een rondje lopen?’

‘Dat is goed.’ Hij wachtte totdat ze een jas en schoenen had aangetrokken en wandelde daarna naast haar door het dorp. ‘Hoelang ken je Derek al?’

‘O, al een hele tijd. Hij kwam hier na zijn opleiding werken. De regio had al een tijd geen echte dokter

meer en iedereen was blij met hem.'

'En wanneer raakten jullie romantisch verbonden?'

'Dat was ongeveer een jaar geleden. Ik vond hem altijd al knap en hij vroeg me uit nadat ik een keer bij hem langs was gegaan. Alles ging een tijd goed...'

'Totdat het niet meer goed ging.'

'Ja. Hij werd afstandelijker. Stortte zich meer en meer op zijn werk. Ik voelde me verwaarloosd. Ik weet dat het geen excuus is, maar ik voelde me zo alleen. Toen een muzikant mij aandacht gaf, werd ik mee-
gesleept door zijn charmes.'

'En wanneer was dat?'

'Ongeveer een maand geleden.'

Dat verbaasde Oswald niets, een maand geleden was het dodental hier niet meer dan elders in het land. 'Derek had er moeite mee dat je vreemdging?'

'Dat kun je wel zeggen! Hij was woedend en gooide me het huis uit. Ik voelde me schuldig, maar was ook opgelucht dat het over was.'

Oswald knikte. Nina was er dan wel overheen, alleen was Derek dat nog niet. Hij was vast verdrietig, zat niet goed in zijn vel en maakte ernstige fouten, waardoor in korte tijd verschillende patiënten overleden. En door de verminderde controles op doktoren kon hij ongestoord verdergaan. Oswald vervloekte in stilte de koning, dit was net zo goed zijn schuld als die van Derek. 'Dank je wel, Nina. Ik begrijp hem nu beter. Hij heeft liefdesverdriet.'

Nina lachte en Oswald keek haar vragend aan. 'Als hij verdrietig is, toont hij dat op een vreemde manier.'

'Wat bedoel je?'

'Hij laat me niet met rust. Het begon met brieven waarin hij me een hoer noemt. Daarna vertelde hij aan iedereen die het wilde horen wat ik heb gedaan. En nu volgt hij me. Ik – ik ben bang voor hem.'

'Hij is geobsedeerd,' fluisterde Oswald.

'Ja.' Ze pakte Oswalds handen vast. 'Kun je hem stoppen? Ik slaap niet meer, kijk altijd over mijn schouder.'

Oswald kneep bemoedigend in haar handen. 'Ja, dat kan ik. Derek heeft rust nodig, een verandering van omgeving. Ik zal hem meenemen naar Wavelingen.'

Waar hij beter in de gaten gehouden kan worden, voegde Oswald er in gedachten aan toe.

Ze glimlachte. 'Heria zij met je, dank je wel.'

'Blijf vanavond en morgen thuis, dan zorg ik dat je daarna weer een normaal leven kan leiden.'

'Dank je wel,' herhaalde ze en ze liepen terug naar haar huis. Hij wachtte totdat ze binnen was en draaide zich om, om terug naar de herberg te gaan. Even dacht hij een bewegende schaduw te zien. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes, maar zag niemand. Met zijn hand op zijn zwaard keek hij in het rond en wachtte tien tellen. Er gebeurde niets. Hij moest het zich hebben verbeeld. Hij schudde zijn hoofd en liep naar de herberg.

De volgende ochtend klopte Oswald opnieuw aan bij de dokterspraktijk. Zijn handen gingen onbewust naar beneden. Aan zijn linkerzij hing een zwaard, in zijn rechterzak zat een verdovingspijl en aan zijn rechterbeen was een mes vastgebonden. De kans was niet groot dat hij een wapen nodig had, maar het gaf hem meer zelfvertrouwen. Daarnaast was het beter om het zekere voor het onzekere te nemen.

De dokter opende de deur. 'Goedemorgen, Oswald. Kom binnen.'

'Dank je wel,' antwoordde Oswald en hij stapte de praktijk binnen. Een meisje van een jaar of veertien zat al op het bed. Een groot litteken ontsierde haar wang, dat moest de brandwond zijn. Oswald begreep direct waarom dit moest worden weggehaald: anders zou ze

haar hele leven worden nagewezen. Hij liep naar het meisje toe dat ineens dook. 'Hoi, meisje. Mijn naam is Oswald. Ik kom naar je genezing kijken. Vind je dat goed?'

Ze glimlachte opgelucht naar Oswald, waarschijnlijk was ze bang geweest dat zijn aankomst haar operatie zou uitstellen. Dat kon Oswald niet over zijn hart verkrijgen. Hij zou Derek de genezing laten uitvoeren en hem daarna meenemen naar Wavelingen.

'Kan ik nog iets voor je doen? Iets te drinken voor je halen?' vroeg Derek.

'Nee, let niet op mij. Ik kijk alleen toe.'

'Prima, pak er een stoel bij.'

Oswald knikte en ging op een stoel in een hoek van de kamer zitten.

Derek richtte zich tot het meisje. 'De genezing kan een beetje pijn doen, er kan restwarmte in je wond zitten. Ik ga je daarom in slaap brengen en dan je luttelkens verminderen. Wanneer je wakker wordt zie je er weer praktisch uit als vroeger.'

'Ja, alsjeblieft dokter!' zei het meisje ongeduldig.

'Wil je gaan liggen?'

Het meisje volgde het verzoek op en Derek liep om haar heen. 'Sluit nu je ogen. Adem in door je neus en weer uit. Adem in, adem uit. Zo ja, goed zo. Je ligt thuis in je bed, met een warme deken om je heen. Je wordt vermoeider en vermoeider. En je ademt in en je ademt uit.'

Oswald keek nieuwsgierig toe hoe Derek zijn patiënt in slaap bracht. Meestal werd er verdoving gebruikt als het echt nodig was om iemand buiten wesen te krijgen. Deze techniek had Oswald niet vaak gezien en combineerde een sussende stem, zalvende woorden en magie om een patiënt diep te laten slapen. Derek nam de hand van het meisje in die van hem en praatte verder op haar in. Ze moest toch al lang in

slaap zijn? Oswald gaapte en kneep zijn ogen even dicht. Hoelang ging dit nog door? Kon Derek niet al lang beginnen aan de genezing? Ineens voelde hij de hand van Derek op zijn ontblote onderarm. 'Wat – wat is er?' stamelde Oswald.

'Omarm het, inquisiteur. Je bloed stroomt langzamer en langzamer. Je adem wordt dieper en dieper.'

Oswald schudde zijn hoofd, probeerde zijn concentratie te vinden. Dat lukte niet. 'Hou daarmee op,' fluisterde hij.

Dat deed Derek niet en het laatste wat Oswald zag was de minzame glimlach op het gezicht van de dokter.

Oswald werd wakker en opende met moeite zijn ogen. Het enige wat hij zag was het plafond. Hij richtte zich op, maar kwam niet overeind. Dikke touwen waren om zijn borst en benen gewikkeld zodat hij zich nauwelijks kon verroeren. Hij probeerde zich los te rukken, dat had helaas totaal geen effect. Er klonk gelach naast hem en Oswald draaide zijn hoofd naar het geluid toe. Derek stond hem met gekruiste armen uit te lachen.

'Wat heb je met me gedaan?'

'Ah, je bent eindelijk terug.'

'Waar is het meisje?'

'Maak je geen zorgen. Ze is veilig terug bij haar ouders. Ik heb haar litteken weggehaald. Ze vond het wel vreemd dat je sliep, maar ik zei dat inquisiteurs een zware baan hebben. Ze leek me te geloven.'

'Je hebt me in slaap gebracht,' zei Oswald en hij balde zijn vuist.

'Dat klopt. Ik kon je niet doden waar de patiënt bij was. Dat is nu wel anders, we hebben alle tijd.'

Oswald kon zichzelf wel voor zijn kop slaan. Hij had Derek onderschat. Hij maakte geen fouten door

zijn liefdesverdriet. Nee, hij was veel gevaarlijker dan dat. Oswald moest iets doen, anders zou hij hier niet levend vandaan komen! *Mijn mes!* Hij wiegde zachtjes heen en weer. Het hielp weinig. Daarna duwde hij zijn arm naar rechts en er kwam een klein beetje ruimte. Hij tastte met zijn hand over zijn been en zuchtte opgelucht toen hij het lemmet voelde. Gelukkig had Derek het mes niet gevonden. Hij trok het moeizaam uit de leren schede en pakte daarna het koude staal vast. Hij wong het mes wat omhoog en kerfde in het touw.

‘Het spijt me, Oswald. Ik kan je niet laten leven.’

Derek stond boven hem en Oswald besepte dat hij niet genoeg tijd had. Hij zag zijn leven aan zich voorbijflitsen. Het verlies van zijn vrouw, de jarenlange haat voor de magiërs en toen... het vinden van zijn zoon. *Christiaan*. Nu hij zo dicht bij de dood was, wilde hij alleen nog één ding. Zijn zoon een laatste keer in zijn armen sluiten. Hij kon hier niet sterven! Hij moest tijdrekken! ‘Wacht! Laat me gaan, alsjeblieft. Ik zal vertrekken en je met rust laten.’

Derek lachte en liep om Oswald heen. ‘We weten beiden dat dat niet waar is. Je zult soldaten sturen wanneer je weer veilig bent. Nee, ik kan je niet laten gaan. Je bent dan wel niet mijn gebruikelijke doelwit, toch is het iets dat moet gebeuren.’

Ineens besepte Oswald wat de patiënten was overkomen. ‘Je hebt ze gedood. Waarom? Wat hebben die vrouwen je aangedaan?’

‘Die vrouwen? Mij niets. Maar wel ons mannen!’ Derek spuugde op de grond. ‘Ze tuten zichzelf op, verleiden ons en verraden ons wanneer het ze uitkomt.’

‘Daarom heb je ze vermoord? Alleen omdat Nina vreemd is gegaan? Je bent een monster!’

‘Nee, zij zijn de monsters! Je had me mijn gang moeten laten gaan.’

Oswald schudde zijn hoofd. Derek was de weg kwijt, dat was duidelijk. Oswald bleef doorsnijden en doorsnijden. Het ging te langzaam, hij had meer tijd nodig. 'Je hebt gelijk,' fluisterde hij.

'Wat zei je?' vroeg Derek.

'Je hebt gelijk. Die vrouwen denken dat ze kunnen doen wat ze willen. Laat me je helpen. Niet met alle vrouwen, maar met Nina. Zij zou moeten boeten. Waarom heb je haar niet aangevallen?'

'Ik - ik...'

Oswald lachte. 'Je durfde niet! Nee, het is erger. Je wilde niet! Stiekem hoopte je dat ze je terug zou nemen. Hoe dom kun je zijn? Ze kan zoveel beter krijgen! Je bent niet meer dan haar schoothondje, geen echte man!'

Derek schreeuwde het uit van woede en pakte Oswald bij de kraag. Daar had Oswald op gewacht. Hij rukte zo hard mogelijk met zijn linkerarm aan het touw en scheurde het kapot. Derek staarde er verbaasd naar en Oswald stak zijn mes recht in de nek van de dokter. Hij rukte het mes er meteen weer uit. Bloed spoot uit de wond en Oswald richtte zich op. Nu pakte hij de dokter bij de kraag en duwde het mes diep in Dereks hart. Hij liet de dokter los en het dode lichaam viel op de grond. Daarna stond Oswald op en keek neer op Derek. Hij had gewonnen! Het voelde alleen niet als een overwinning, hij was te goed van vertrouwen in magiërs geweest. En dat had hem bijna zijn leven gekost. Dat mocht nooit meer gebeuren.

Oswald haalde diep adem. Hij moest hier zo snel mogelijk opruimen. Dan kon hij naar Wavelingen, naar de koning. Hij zou om meer inquisiteurs vragen. En hij zou een bezoek aan zijn zoon eisen. Hij liet zich niet langer afschepen. Hij moest Christiaan zien!

Hoofdstuk 2

Myrthe

Myrthe liep met haar klasgenoten de school uit. 'Volg me allemaal,' riep lerares Jolanda.

Dat was wat Myrthe deed. Ze bevond zich in het midden van de groep, want ze wilde niet alleen met haar gedachten zijn. Er was jammer genoeg niemand in haar buurt. Haar klasgenoten meden haar. Dat was altijd al zo geweest. Vroeger in haar dorp deden leeftijdsgenoten dat omdat ze haar de schuld gaven van Arlins dood. En later hier in Wavelingen omdat ze niet zoals de meeste jongeren uit de stad kwam. Haar status was wel anders dan voorheen en dat was niet ten goede veranderd. Vroeger werd erop Myrthe neergekeken. Ze was niet interessant genoeg om mee te roddelen. Nu werd ze gemeden omdat haar klasgenoten bang voor haar waren. Ze zeiden het niet rechtstreeks tegen haar, toch zag ze het aan ogen die snel werden afgewend als ze iemand recht aankeek. Ze voelde de wijzende vingers in haar rug en hoorde hun fluisteringen. Dat was ze niet kwalijk te nemen. Ze begreep ook wel dat mensen zich ongemakkelijk voelden in haar aanwezigheid. Iedereen wist wat ze had gedaan. Een half jaar geleden had ze in het paleis gevochten en daar de gevaarlijke magiër Zion verslagen. Ze had daarmee een complete revolutie en overname van de troon voorkomen. Dat had ze gedaan door magie te gebruiken op een manier die anderen zich nauwelijks konden voorstellen.

In het begin waren mensen nog nieuwsgierig geweest. Ze was door de nieuwe koning als heldin gepresenteerd en haar klasgenoten wilden alles weten. Het was een korte periode van populariteit geweest. Die was snel verdwenen toen de verhalen van de aanwezige soldaten zich verspreidden. Myrthe had een vuurzee gemaakt. Myrthe had door de lucht gevlogen. Myrthe had mensen gedood. Ze vonden haar gevaarlijk, en met recht. De verhalen waren overdreven, maar wel op waarheid gebaseerd.

Ze zuchtte. Het hielp niet mee dat de lessen waren veranderd. Tot de dood van de koning werden ze opgeleid tot dokter, waarin alle facetten werden besproken. Ze bestudeerden de verschillende onderdelen van het lichaam en de ziektes die in Rhodas voorkwamen. Daarnaast leerden ze netter schrijven, boekhouden en empathische gesprekken met patiënten voeren. En er werd zelfs uitleg over politiek, religie en geschiedenis gegeven.

Nu waren al deze onderdelen geschrapt en leerden ze alleen maar magie te gebruiken. Het studieprogramma was onduidelijk geworden nu de koning had gedicteerd dat magiërs niet alleen doktoren zouden worden. Ze konden ook in andere beroepsgroepen worden ingezet. Wat dit precies inhield was nog onbekend. Dat ze hiervoor magie moesten beheersen was wel zeker en daarom werd alle aandacht in ieder geval voor het resterende studiejaar hier op gelegd.

Myrthe blonk uit in de lessen en dat maakte haar nog meer een buitenbeentje. Ze merkte dat ze veel sterker was dan de rest. In het focussen konden anderen haar nog enigszins bijhouden, maar in het pure gebruik van magie stond zij op eenzame hoogte. Myrthe was de enige die wist waarom. Iedereen was onder de komeet geboren, maar zij had de komeet gezien toen zij haar ogen voor het eerst opende. De invloed van

Heria's komeet op haar was daardoor vele malen sterker. Ze schudde haar hoofd, ze wilde niet weer aan magie denken. Om zichzelf af te leiden keek ze om zich heen. Het was winter en er lag een klein laagje sneeuw op de daken. Het dooide, maar de sneeuw was nog niet gesmolten. Het was minder druk op straat dan in de zomer en de herfst, mensen bleven liever binnen wanneer het koud was.

Toch waren er nog genoeg inwoners onderweg. Er waren bewakers die de orde handhaafden, handelaren die hun waren aanprezen, arbeiders en matrozen die op weg naar hun werk waren en mensen die inkopen deden. Wavelingen was dan ook de hoofdstad van Rhodas en een belangrijk handelscentrum, ook voor buurland Hildava. Er was dus nog genoeg leven te bekennen in de winter, hoe anders was dat in haar dorp geweest. Daar leefden de meesten van wat de aarde voortbracht en dat was in de winter niet veel. Je moest hopen dat je genoeg voorraad had opgebouwd in de seizoenen ervoor.

Myrthe trok haar blauwe gewaad dichter om zich heen. Het was minder koud in Wavelingen dan in haar eigen dorp, maar ze voelde de koude wind door haar kleding heen en ze rilde. Ze liepen over de Koningsbrug naar het zuidelijke gedeelte van de stad. Ze was niet vaak buiten de school geweest, de meeste keren was het om haar beste vriend Thoran op te zoeken. Daarom was ze nog steeds verbaasd hoe vriendelijk de bevolking was geworden. Weg waren de honende geluiden over doktoren en magiërs. Nu de zorg betaalbaar was, werden de studenten vrolijk begroet of succes gewenst. Een kind van een jaar of zes keek met grote ogen naar de stoet en Myrthe zwaaide naar hem. De jongen zwaaide verlegen terug en lachte daarna breed naar haar. Het was een vreemde gewaarwording en Myrthe was benieuwd hoe haar vader

dacht over het nieuwe beleid van de staat. Ze kon zich niet voorstellen dat hij van mening was veranderd. Hij had magiërs altijd al gehaat en had Myrthe daarom uit de klauwen van de staat proberen te houden. Dat was uiteindelijk mislukt toen ze zelf besloot naar Wavelingen te vertrekken. Hij had haar vergeven zei hij in zijn brieven, maar zou hij de staat steunen? Die kans achtte ze niet aanwezig. Myrthe was er zelf ook nog niet uit of de veranderingen die door de koning waren ingevoerd juist waren. Magie mocht niet worden onderschat. Als ze iets had geleerd was dat het wel.

Myrthe bleef staan toen ze beseftte waar de lerares naartoe liep. Het grote park van Wavelingen. Ze was hier niet meer geweest sinds de zomer. Te veel herinneringen, goede en slechte. Hier had ze Thoran voor het eerst ontmoet, haar beste vriend die ze boven alles vertrouwde. Toch herinnerde het meer in het park haar ook aan Arlins dood en de aanval op de boot. Ze vermeed het om in de buurt van water te komen. Ze voelde haar adem versnellen, ze wilde niet!

Iemand pakte haar hand vast en ze trok die geschrokken terug. Het was Bern, een medeleerling. Ze zuchtte opgelucht. Ze voelde zich op haar gemak bij deze jongen. Misschien kwam het doordat hij heel weinig zei en ze in stilte naast hem in het klaslokaal kon zitten. Of was het omdat hij haar aan Thoran deed denken? De jongens leken best op elkaar. Beiden klein en tenger, een kop kleiner dan zichzelf, en dezelfde zwarte, dunne haren. Maar waarschijnlijk voelde ze zich het meest bij hem op haar gemak omdat hij niet oordeelde of met angst naar haar keek.

Bern trok aan haar gewaad en ze knikte vastberaden naar hem. Hij had gelijk, ze kon hier niet blijven staan. Ze liepen het park in en stopten vlak bij het meer. Myrthe zag de boom waar ze Thoran had ontmoet in de verte staan en glimlachte door de herinnering.

‘Jullie krijgen een kwartier de tijd om wat te eten en je voor te bereiden. Daarna beginnen we met de les in magie,’ zei de lerares.

Myrthe pakte haar brood en at het op terwijl ze naar de boom liep. Ze zocht in de bast totdat ze het woord Fiona vond. Zij was Thorans vriendin die afgelopen zomer overleden was. Het was een belangrijke reden waarom ze het zo goed met elkaar konden vinden. Beiden hadden ze iemand in hun nabijheid verloren en was het op zijn minst deels hun eigen schuld. Voor Myrthe was dat Arlin geweest. Ze had haar toenmalige beste vriend tijdens een nacht van de komeet jaren geleden per ongeluk met magie de rivier in gegooid.

Een traan rolde over haar wang en ze veegde die snel weg. Nee, ze moest er niet meer aan denken! Ze liep terug naar haar klasgenoten. Bern zat aan de rand van het water, hij had een schrift op zijn schoot liggen en was druk bezig. Nieuwsgierig stapte ze op hem af en keek over zijn schouder. Er stonden tekeningen en letters op het papier en Myrthe begreep niet wat die betekenden. Het leken niet meer dan potloodstrepen gemaakt door een kind. Maar Bern was vriendelijk tegen haar geweest en dus zou zij dat ook zijn tegen hem.

Ze ging naast hem zitten en vroeg: ‘Wat ben je aan het tekenen?’

Hij keek op en staaarde haar enkele tellen aan. Daarna wees hij naar het water. ‘Het meer? Je tekent het meer?’

Hij wees naar een tekening en Myrthe herkende het als een waterdruppel. Het was waar ze het beste in was met magie. Dingen versnellen of vertragen en ze had veel geoefend met magie. Tijdens het focussen zag de waterdruppel er zo uit en ze besepte dat hij ook aan het focussen moest zijn.

‘Wat mooi! En die bollen ernaast? Wat is dat?’

Bern had een grote bol getekend en twee kleinere bollen die erop geplakt waren. Hij wees naar de waterdruppel. 'Water,' zei hij.

Myrthe schudde haar hoofd. 'Nee, niet het water. Ik bedoel die drie bollen. Wat zijn die?'

Bern wees naar het water voor hem. 'Water,' herhaalde hij.

'Water? Is dat ook water?'

Bern knikte en wees daarna naar de letters. Een H en twee O's, op dezelfde manier ingedeeld als de bollen. Hij tikte tegen de letters, toen tegen de bollen, daarna tegen de druppel en ten slotte naar het water. Ze begreep niet wat hij bedoelde. Was dat allemaal water? *Ziet het er zo uit?*

Myrthe schepte een handvol water op en rilde van de kou. Ze sloot haar ogen en dacht terug aan het bos bij haar dorp. De geur van wilde bloemen, het zachte briesje, het vele groen om haar heen. Ze opende haar ogen en concentreerde zich op het kommetje dat ze van haar handen had gemaakt. Ze zag het water en concentreerde zich dieper totdat ze de vloeistof als individuele druppels zag. Maar was er meer? Ze bekeek een druppel van alle kanten, maar kon er niet verder op focussen.

Ze liet haar focus gaan en gooide het water op de grond. Bern keek haar verwachtingsvol aan en Myrthe schudde haar hoofd. 'Ik weet niet wat jij ziet, maar ik zie het niet.'

Bern fronste en boog zich daarna weer over zijn schrift. Ze keek nadenkend naar hem. Zag hij echt een niveau verder? Het was niet onmogelijk. Als mensen naar water keken, konden ze niet zien hoe Myrthe en de andere magiërs water zagen. Zij zouden haar voor gek verklaren als ze dat uitlegde. Met dat in het achterhoofd durfde ze Bern niet meteen voor leugenaar uit te maken. Maar het was ook overduidelijk dat er iets

niet in orde was met deze jongen, hij was te stil en te veel in zichzelf gekeerd. Misschien zag hij zelfs waanbeelden.

‘De pauze is voorbij. Iedereen verzamelen,’ riep de lerares.

Myrthe stond op en sloot zich aan bij de rest van de groep. De lerares keek rond en begon te spreken: ‘De afgelopen weken hebben we onder andere geoefend met vuur. Je kan door de deeltjes sneller te laten trillen warmte opwekken. Met een vonk en de juiste materialen maak je daarmee vuur. Ook kun je vuur sneller laten branden door stroming op te wekken, denk hierbij aan het briesje.’

Myrthe knikte begrijpend. Het was haar makkelijk afgegaan, ze had al eerder vuur versterkt en er zelfs doorheen gelopen.

‘Maar vandaag wil ik wat anders doen,’ vervolgde de lerares. ‘Ik wil het omkeren. Wat is het tegenovergestelde van warmte?’

‘Kou,’ antwoordde een student.

‘Dat klopt en dat gaan we hier opwekken. Zoals je merkt is het om je heen al erg koud. Het vriest net niet en daarom is het de perfecte temperatuur om hiermee te oefenen. Als het nog iets kouder wordt, dan bevriest het water namelijk vanzelf. Jullie opdracht is om dit door magie te bewerkstelligen. Wie weet hoe dat moet?’

‘Door deeltjes te vertragen,’ antwoordde Myrthe.

‘Correct. Waterdruppels trillen een klein beetje en het is jullie taak om die trilling te verkleinen. De deeltjes zullen elkaar minder afstoten en dichter bij elkaar komen. Jullie zullen dan zien dat het water verandert. Van water naar ijs!’

Verschillende studenten stootten elkaar vol spanning aan en ook Myrthe was benieuwd naar wat er komen ging. Het was iets nieuws.

‘Pak een kom en doe daar wat water in. Ga je focus in en bevries het water in de kom. Lukt dat? Dan kun je voor een grotere uitdaging gaan en een deel van het water in het meer zelf bevriezen.’

Myrthe pakte een kom uit de tas die de lerares had meegenomen. Ze schepte wat water uit het meer en dacht opnieuw terug aan de natuur. Ze was net al haar focus in gegaan en het was gemakkelijk om dit weer te doen. Al snel zag ze de druppels voor zich en hoe ze zich langzaam bewogen. Ze drukte tegen de bewegingsrichting van de druppels in, liet ze dichterbij elkaar komen en haalde energie weg door haar eigen energie te gebruiken. Al snel bevroor het water en Myrthe keek glimlachend om zich heen. De meesten waren nog op zoek naar hun focus. Dat was ook niet makkelijk buiten, met alle geluiden en kou om je heen. Enkelen waren stil naar het water aan het kijken, maar niemand had nog ijs. Myrthe zette het kommetje neer en ging op haar knieën bij het meer zitten. Ze stak haar handen in het water en concentreerde zich opnieuw op de vloeistof. Het was een meer en er was dus geen stroming, maar er was veel meer water en het was veel dieper. Ze begon vanaf de bodem de waterdruppels te vertragen, maar het was onbegonnen werk. Hoe zou ze dit ooit kunnen bevriezen?

‘Begin bovenaan, kind,’ zei de lerares en Myrthe schrok van de stem naast haar. De lerares had wel gelijk. Als er ijs op de rivier thuis lag dan was ook niet al het water ijs. Onder het ijs waar je op kon staan lag nog steeds vloeibaar water.

Myrthe richtte zich op de waterspiegel en na enkele minuten schreeuwde ze het opgewonden uit. Ze had ijs gemaakt! Om haar armen lag een dun laagje ijs op het meer. De lerares applaudisseerde. ‘Goed zo, Myrthe. Dat is wat ik bedoelde.’

Myrthe hoorde haar klasgenoten fluisteren uit ja-

loezie en angst, maar het deerde haar niet. Ze had weer iets geleerd. 'Maak nu van het ijs weer water, Myrthe. Daarna kan je uitrusten. Ik heb kruidenthee mee om je op te warmen.'

Myrthe knikte en richtte zich tot het ijs. Al snel zag ze de deeltjes vastgeplakt aan elkaar zitten en ze concentreerde zich om de deeltjes los te maken. Ze liet ze sneller trillen en tegen elkaar botsen. Daarna richtte ze haar energie op het ijs om de waterdruppels te laten stromen. Ze liet het water onder het ijs draaien en stromen. Sneller en sneller.

En toen zag ze voor zich hoe ze een half jaar geleden de boot van de prins had aangevallen. Ze had het water steeds sneller, steeds harder laten stromen. Ze voelde de woede en haat voor de prins nog in zich en ze kroop weg van het meer. Ze herinnerde zich weer hoe ze een grote golf maakte en die tegen het schip ramde. Het schip werd tegen de rotsen geslagen en de kreten van paniek en angst waren in de wind te horen. Het ergste was dat ze daar toen geen afschuw had gevoeld. Nee, ze had ervan genoten. Het was een rechtvaardige actie. Maar zelfs als dat zo was geweest, had ze nooit opgetogen mogen zijn over het verlies van mensenlevens.

'Het spijt me, het spijt me zo,' fluisterde ze. *Hoe kan ik genoten hebben van magie op die manier gebruiken? Ik ben verschrikkelijk.*

'Myrthe, wat is er?' vroeg de lerares.

Maar Myrthe hoorde haar nauwelijks. Ze stond op en wankelde weg van het water. Ze kon hier niet blijven, haar herinneringen waren te pijnlijk. Ze draaide zich om en begon te rennen.

'Myrthe, Myrthe,' schreeuwde de lerares nog.

Myrthe negeerde haar. Ze wilde niet met haar lerares praten, haar klasgenoten niet onder ogen komen. Zij wisten niet wat ze had gedaan, hoe het voelde om

zoveel destructie te veroorzaken. Kon ze het maar goedmaken, kon ze maar terug de tijd in gaan. Dat kon niet, er was geen manier om dit ooit nog recht te zetten. Na de dood van Arlin was die mogelijkheid er geweest, kon ze haar krachten ten goede aanwenden. Maar dit? Dit was onvergeeflijk en het was haar schuld! De tranen stonden in haar ogen en ze lette niet op waar ze heen rende. Ze kon niet bij haar klasgenoten zijn, maar ze wilde ook niet alleen zijn. Het liefst wilde ze naar haar familie maar dat was geen optie. En dus was er nog maar één mogelijkheid. Ze rende door en door totdat ze haar bestemming had bereikt. Ze stond voor een gesloten ophaalbrug tussen dikke muren. Daarachter lag het paleis van de koning. Daar zou ze de enige persoon vinden die het begreep. De persoon die hetzelfde had meegemaakt. Daar, in het paleis, leefde Thoran.